

[Viggo Starcke.]

ejendomsret til arbejdspladsen og til natu-rens rigdomme.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde, at regeringen ikke skulle lytte så meget til retsforbundet. Jeg vil dog sige, at en del af den bedring i bytteforholdet, som har vist sig, siden den socialdemokratiske regering kom væk, skyldes den fremadskridende liberalisering, som retsforbundet har arbejdet for og inspireret til.

Retsforbundet har kun kunnet seksdoble sine mandater på 5 år. Hvis vor fremgang havde været større, ville de praktiske resultater, vi kan opvise, også have været større. Det ville de f. eks. have været, hvis vi havde haft samme adgang til presse som socialdemokratiet. Men selvom en seksdobling kan synes beskedent, har den dog allerede haft visse praktiske resultater. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen kan sikkert huske, at vi for to år siden f. eks. fik en ny regering. Det er dog en praktisk detalje, som socialdemokratiet ikke bør overse — og som det sommetider giver retsforbundet ansvaret for. Vi kom samtidig af med smørrationeringen. Vi kom lidt senere af med rejsevalutaskatten. Vi kom nu fornylig af med kafferationeringen. Vi kommer vel også snart af med sukkerrationeringen, med tilskudsordningerne, med prisloven og med vareforsyningsloven. Liberaliseringen er en frigørelse af erhvervslivet, men den er også en frigørelse af arbejderne.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen var som finansminister dygtig til at redegøre for pengevesenets detaljer, men i hovedsagen var han meget uheldig. I 1949 gennemførte han den store kronenedskæring, devalueringen, som sammen med de to socialdemokratiske kronenedskæringer i 30'erne ødelagde pengene, så at den danske krone mistede de to trediedele af sin værdi og landet mistede de to trediedele af sin anseelse. Jeg vil derfor spørge det ærede medlem hr. H. C. Hansen: Hvor vover det ærede medlem egentlig at udtale sig så muntert om økonomiske formler og retsninglinier?

En finansminister, der har gennemført en devaluering, burde være en tavs mand i det offentlige liv. En kronenedskrivning er nemlig den blodigste uret mod de små i samfundet, de gamle, de syge, pensionisterne, arbejderne og arbejderhustruerne, tjenestemandene og de små sparere. De rigtige formler og

de praktiske detaljer er en lykkelig forening. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen kan sikkert huske, at da han var finansminister, samarbejdede vi om nedsættelsen af verdens første grundskyldskommission. Alene dette vigtige område vil i den nærmeste fremtid byde opgaver nok for de praktiske detaljer, når først der er skabt enighed om formelen fuld grundskyld. Retfærdigheden er nemlig også en meget praktisk detalje.

Selvom det ikke er skik at tale ret meget om finansloven ved finanslovens første behandling, er det ikke ligefrem forbudt i forretningsordenen. Man opererer med et begreb, som kaldes balance på driftsregnskabet. Er det egentlig noget, der har med balance at gøre? Er det ikke en slags vinduespynt, for man fremskaffer jo balancen ved at afpasse afskrivningerne derefter. Er det ikke rigtigt?

Den højtærede finansminister har ret i, at statens lånebudget er en meget vigtig ting. Den højtærede finansminister sagde, at til dækning af den milliard, som udgifterne på lånebudgettet andrager — afdragene på statsgælden, boligstøttelånene og Marshallånene — havde man haft den halve milliard, der er opsuget over drifts- og anlægsbudgettet, samt den bundne opsparing. Den resterende halve milliard er skaffet ved salg af statsobligationer og skatkommerbeviser samt ved arveafgift og afdrag til staten. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister: Er den bundne opsparing brugt til at låne ud som boligstøttelån? Står der ikke i loven, at der ikke må disponeres over den bundne opsparings midler uden med finansudvalgets samtykke? Er der opnået et sådant samtykke?

Dernæst vil jeg gerne spørge: Når den bundne opsparing efter lovens 8 år skal betales tilbage til de rette ejermænd, som de gamle partier har sat under administration, hvad skal der så betales med? Skal ejerne først betale beløbet i skat een gang til for at få deres egne penge igen, som finansministeren har brugt, eller skal der som så ofte før udskrives skat hos den del af befolkningen, som ikke deltog i den bundne opsparing, simpelthen fordi de var for fattige og ikke havde midler dertil? Skal de fattige så betale i skatter, for at de rige kan få deres penge tilbage? Vejfondens midler er jo også væk. Hvordan er det med andre fonds? Den højtærede statsminister bedes holde øje med finansministerens transaktioner.